

НАКАЗ

Міністра Оборони СРСР

31 липня 1960 р.

№ 177

м. Москва

Товариші матроси і солдати, старшини і сержанти!
Товариші офіцери, адмірали і генерали!
Товариші робітники, інженери і техніки суднобудівної промисловості!
Сьогодні радянський народ і його збройні сили святкують День Військово-Морського Флоту.

В цьому році грудящі нашої країни відзначають це свято в обстановці величезного патріотичного піднесення. Натхнені історичними рішеннями V сесії Верховної Ради СРСР і липневого Пленуму Центрального Комітету партії, радянські люди віддають усі свої сили й енергію боротьбі за дострокове виконання семирічного плану, справі побудови комуністичного суспільства.

Зросла могутність Радянського Союзу і всього соціалістичного табору, зростаючий рух народів за мир створюють реальну можливість для припинення агресорів і відвернення нової світової війни. Проте агресивні кола західних держав, зацікавлені ненавистю до нашої Батьківщини і всього могутнього табору соціалістичних країн, розлючені зростанням їх авторитету і впливу на міжнародній арені, роблять відчайдушні зусилля для того, щоб зберегти вигідну імперіалістичним монополіям атмосферу «холодної війни» і шаленої гонки озброєнь. Бандитське вторгнення американських літаків у радянський повітряний простір, зрив урядом США наради на найвищому рівні свідчать про те, що вороги миру і соціалізму продовжують проводити політику авантюри та провокацій заради своїх корисливих цілей.

В цих умовах Комуністична партія і Радянський уряд, наполегливо і послідовно проводячи миролюбну ленінську зовнішню політику, вживають всіх необхідних заходів для дальшого зміцнення обороноздатності Радянської держави.

Завдання військових моряків, як і всього особового складу Радянських Збройних Сил, — виявляти високу пильність і бойову готовність, щоб дати нищівну відсіч агресорам, якщо вони наслідяться порушити священні рубежі нашої любимої Батьківщини.

Вітаю і поздоровляю вас з всенародним святом — Днем Військово-Морського Флоту.

Бажаю особовому складові Військово-Морського Флоту дальших успіхів у бойовій і політичній підготовці, в зміцненні військової дисципліни, організованості і порядку, в підвищенні бойової готовності кораблів та частин.

Ученим, конструкторам і всім працівникам суднобудівної промисловості бажаю нових досягнень у зміцненні оборонної могутності Радянської держави.

На ознаменування свята наказую:

Сьогодні, 31 липня 1960 року, салютувати в столиці нашої Батьківщини — Москві, в столицях союзних республік, у містах-героях, а також на флотах і флотиліях — двадцятьма артилерійськими залпами.

Хай живе наша Велика Батьківщина!

Хай живе героїчний радянський народ і його доблесний Військово-Морський Флот!

Слава Комуністичній партії Радянського Союзу, яка впевнено веде радянський народ до перемоги комунізму!

МІНІСТР ОБОРОНИ СРСР
МАРШАЛ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ Р. МАЛИНОВСЬКИЙ.

М. С. ХРУЩОВ у Сталінградській, Астраханській областях і місті Києві

Прибуття В. Ульяновського і Я. Кадара на відпочинок у Радянський Союз

21 липня Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов прибув у Сталінград, де ознайомився з роботою промислових підприємств і сільським господарством. Разом з секретарем Сталінградського обкому КПРС І. К. Жегалініним, головою виконкому обласної Ради М. С. Панькініним він відвідав Сталінградський тракторний завод, розмовляв з робітниками, конструкторами і керівниками підприємства. М. С. Хрущов розповів про роботу колективу по створенню нового швидкісного потужного трактора ДТ-75.

М. С. Хрущов побажав сталінградським тракторобудівникам нових великих успіхів у праці і в особистому житті.

М. С. Хрущов побував у валгоспі «Волго-Дон», на полі, де йшло збирання хлібів, розмовляв з робітниками і робітницями валгоспсу. Микита Сергійович поцікавився економічними показниками роботи валгоспсу і звернув увагу на необхідність різкого зниження собівартості овочів, збільшення їх виробництва і дав їм пораду.

М. С. Хрущов ознайомився з спорудженням житлових будинків і культурно-побутових закладів у Сталінграді.

Жителі Сталінграда та інших міст і сіл області палко зустрічали М. С. Хрущова.

25 липня М. С. Хрущов прибув в Астрахань. Він оглянув місто, цікавився ходом спорудження житлових і культурно-побутових будинків, ознайомився з станом вибиництва і освоєння заплавної землі у дельті ріки Волги.

25 липня в Астрахань на запрошення М. С. Хрущова прибули перший секретар ЦК Соціалістичної єдиної партії Німеччини товариш Вальтер Ульяновський і перший секретар ЦК Угорської соціалістичної робітничої партії товариш

Янош Кадар, які перебувають на відпочинку в Радянському Союзі. М. С. Хрущов, В. Ульяновський і Я. Кадар разом з секретарем обкому КПРС І. П. Ганенком, головою облвиконкому П. С. Кузьмініним і головою валгоспсу В. В. Сутирнініним відвідали тепловозремонтний завод.

26 липня М. С. Хрущов, Я. Кадар і В. Ульяновський на вертольотах оглянули в південній частині дельти ріки Волги зарості комишу. М. С. Хрущов зауважив, що землі і комишні поліззля Волги — великий скарб, який треба краще використовувати на благо народу.

М. С. Хрущов і гості ознайомилися з роботою пивалок Волго-Каспю.

27 липня М. С. Хрущов, В. Ульяновський і Я. Кадар побували в колгоспі імені Леніна, Лиманського району, а також на будівництві Астраханського целюлозно-картонного комбінату.

Трудящі міста Астрахані, колгоспники і рибалки палко вітали товаришів М. С. Хрущова, В. Ульяновського і Я. Кадара.

Увечері 27 липня М. С. Хрущов провів розмову з керівниками астраханських обласних та міських партійних і радянських організацій.

28 липня М. С. Хрущов разом з В. Ульяновським і Я. Кадаром прибули в місто Київ, звідки вони вирушать у Крим на відпочинок.

На Київському аеродромі гостей зустрічали перший секретар ЦК Компартії України М. В. Підгорний, Голова Президії Верховної Ради УРСР Д. С. Коротченко, Голова Ради Міністрів УРСР Н. Т. Кальченко та інші керівні партійні і радянські працівники республіки. Тисячі жителів Києва сердечно вітали товаришів М. С. Хрущова, В. Ульяновського і Я. Кадара.

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 14 (287)

Неділя, 31 липня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ВИХОДЬТЕ НА ЗМАГАННЯ, МОЛОДІ ПОСЛІДОВНИКИ Я. ЧИЖА

МІЙ РУБІЖ: 1.200 ЦЕНТНЕРІВ М'ЯСА ЗА РІК

З кожним днем множаться ряди послідовників знатного свинаря Ярослава Чижа. Це дуже добре. Різке збільшення виробництва дешевого м'яса, особливо свинини, є тепер найголовнішим завданням.

Свинарем я почав працювати на початку нинішнього року. У свій час мені пощастило зустрітись з Ярославом Семеновичем. Тоді й визначив я свій рубіж: відгодувати за рік 1.500 свиней і здати державі 1.200 центнерів м'яса.

Але взяти зобов'язання — це ще не все, його треба виконати. За сім місяців я зняв з відгодівлі 667 голів і здав державі 520 центнерів свинини. На відгодівлі зараз маю ще 350 свиней. Сподіваюся до початку листопада в основному реалізувати і цих тварин.

Підраховувавши свої можливості, я вирішив через газету «Молодий комунар» звернутися до вас, товариші молоді свинарі і свинарки.

ДАВАЙТЕ ВЖЕ СЬОГОДНІ РОЗГОРНЕМО БОРОТЬБУ ЗА ГІДНУ ЗУСТРІЧ СВЯТА 43-Х РОКОВИН ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ, Я ОСОБИСТО ДАЮ СЛОВО ДО ЦЬОЇ ЗНАМЕННОЇ ДАТИ ЗНЯТИ З ВІДГОДІВЛІ 1.000 ГОЛІВ СВИНЕЙ ЗАГАЛЬНОЮ ВАГОЮ 850 ЦЕНТНЕРІВ.

Як відомо, не менш важливою є боротьба за зниження собівартості м'ясної продукції. У мене зараз кожний центнер свинини обходиться по 170 карбованців. Докладу всіх зусиль, щоб ця вартість залишилась до кінця року.

ОТЖЕ, ДАВАЙТЕ ПОЗМАГАЄМОСЯ, ДРУЗІ! ПІДГОТУЄМО СЛАВНИМ РОКОВИНАМ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ ГІДНУ ЗУСТРІЧ, ДАМО КРАЇНІ БІЛЬШЕ ДЕШЕВОГО М'ЯСА!

Л. ЛУКАШЕВСЬКИЙ,
свинар колгоспу імені Леніна, Олександрійського району.

Дружба приносить радість

У січні цього року, коли я був на районній нараді передовиків сільського господарства, на трибуну вийшла молода представниця рівнянців. Вона сказала, що працює дояркою в колгоспі імені Жданова, розповіла про свою роботу. А наприкінці виступу чую:

— Давай, Вікторе, позмагаємось, хто більше молока дасть державі!

Що лишалося робити мені? Дівчина хоче помірятися силами. А зобов'язання передової доярки — 5.000 літрів від кожної корови за рік. Поступатися перед нею ніяк не можна.

— Позмагаємось, Ніно, — з трибуни відповів я їй тоді. — Тільки зобов'язання моє буде трохи нижчим, ніж у тебе, — 3.200 літрів.

Так почалася трудова боротьба, зав'язалася виробнича співдружба.

Січень у нашій артілі був бідний на молоко. Надою було чотири літри від корови, а сам думаю: такими темпами далеко не підеш. А Ніно, думаю, вже мабуть набагато вийшла вперед.

І я не помилюся. Коли в свій рахунок за січень зажав цифру — 128, то в Ніно вже було 212 літрів.

Як бути далі? Визнати себе переможеним? Нічого б не пожалів тоді своїм коровам, аби тільки прибавили молока. Саме цим шляхом я і пішов. Ще ледве сіріє, а я вже на фермі. Перевіряю, як запарена січка, кроплю її ще раз водою, прибираю біля корів,

вичісую кожну. Все ж молоко прибавлялося грамами.

Минали дні, місяці. Якось перед травневим святом, коли ми вже збиравалися переводити худобу у табір, на ферму артілі зайшла дівчина. Мало хто з доярок помітив її, але я пізнав Ніну відразу.

Перші хвилини тривоги незабаром змінилися радістю. На кінець другої декади квітня Ніно одержала по 866 літрів молока від корови. Тепер мені залишалося одержати якихось 50 літрів, щоб зрівнятися з нею.

Не безслідно пройшли для мене відвідини ферми досвідченою дояркою. З настанням весни надої у групі росли з кожним днем.

Наприкінці першого півріччя уже мав по 1.551 літру молока на корову.

БУДЕ ТРИ ТИСЯЧІ

Сім чоловік з комсомольської організації працюють на молочно-товарній фермі нашого радгоспу. Навчє їй небагато. Але несім пар невтомних, молодих рук. Вони щодня працюють для здійснення хорошої мети — виробити по 350 центнерів молока на 100 гектарів угідь. Таке зобов'язання взяли робітники радгоспу на 1960 рік.

І, як показали підсумки першого півріччя, воно успішно виконується.

Найкращі досягнення, у

Можна було вже і візит-відповідь нанести.

Третя наша зустріч відбулася на фермі колгоспу імені Жданова, Рівнянського району. Знову поділилися досвідом, повідали один одному про свої виробничі справи. Правда, на цей раз я відчував себе впевнішим, бо на 31 літр такій збігав свою суперницю. А на сьогоднішній показники зрівнялись — 1.804 літри молока від кожної корови надоїла Ніно і 1.811 — я.

У мене і в неї кожна корова дає щодоби по 10,5 літра молока.

Так росте, міцніє наша виробнича дружба. Тепер я перекопаний, що наше змагання принесе обом спільну радість, нові перемоги.

В. КИРИЛОВ,
дояр колгоспу імені Димитрова, Компаніївського району.

Успішно виконують свої зобов'язання і їх подружки — всі сім доярок-комсомолок. Протягом року кожну надоїть по 3 тисячі літрів молока на корову.

Л. УЛІЧ,
секретар комсомольської організації Лущеватського відділка Ульяновського бурякорадгоспу.

ЗАГОТІВЛЯ КОРМІВ — СПРАВА РУК КОМСОМОЛЬСЬКИХ

Качанисту — на силос

Молодь Олександрійського району вирішила заготовити своїми силами 150 тисяч тонн силосу. З цієї метою в районі створено тридцять комсомольсько-молодіжних бригад.

Найкраще підготувалась до заготівлі кормів комсомольська організація колгоспу імені Карла Маркса. Тут молодь вирішила закласти силосу не менше 90 процентів до планового завдання колгоспу і створила дві бригади. Очолили їх комсомольці Ліда Авдеева і Володимир Юхименко.

Комсомольський пост колгоспу зробив рейд-перевірку готовності техніки і силосних споруд.

Такі пости створено також у колгоспах «Україна», імені Енгельса та інших.

Перші гектари качанистої на силос скошили комсомольсько-молодіжні агрегати Івана Нагайця і Леоніда Жарка з колгоспу «Україна», Миколи Рябокони з колгоспу імені Леніна та Миколи Сухомлинна з колгоспу «Заповіт Ілліча».

Бюро райкому ЛКСМУ затвердило умови змагання комсомольських організацій. Переможці, які закладуть по 30 тонн силосу на одну корову та 6 тонн початків на свиноматку, але не менше 90—80 процентів від загального плану колгоспу, будуть нагороджені Почесними грамотами та цінними подарунками.

К. КОМСАРОВА,
секретар Олександрійського РК ЛКСМУ.

Є запашний, соковитий!

Не встиг П. І. Усенко, директор радгоспу. «Червоний землероб», під'їхати до силосної траншеї, як його обступили комсомольці. Посипались запитання:

— Петро Івановичу, як справи на першому відділку?

— Які показники в тій комсомольській бригаді?

— Хто з нас передувє у змаганні?

Директор чомусь був не в настрої. Але тут, серед цих енергійних, працьовитих, він повеселішав.

— Ентузіазму у вас багато. Якщо такі темпи витримаєте до кінця силосування, першість буде за вами.

Розмовляли багато в цю пору ніколи. Он вже над лісоосугою показалася машина з силосною масою.

Віктор Великород, Іван Тарасов, Петро Кузьменко і Віктор Грохольський, поки під'їхала машина, швидко розправили по подрібненій кукурудзі вівсяну соломку. Не більше хвилини пішло й на те, щоб тракторист Георгій Бугаєнко потужним дизелем стягнув сітку з кукурудзінням у траншею.

Тільки-но від'їхав Микола Коваль, як на повній швидкості під'їжджає до траншеї автомашини Миколи Дорошенка. Хвилиною — і він знову мчить у поле, туди, де водить свого комбайна Іван Суботін...

А ввечері цього дня директор повідомив комсомольцям результат змагання між двома бригадами: по дві тисячі тонн силосу вже заклала кожна з них.

В. ПРОЦЕНКО,
юнкор.

Бобринецький район.

назустріч, допомагають, коли у комсомольців зароджується будь-яка ініціатива. Вирішили, наприклад, комсомольсько-молодіжну бригаду на фермі створити. Наш почин старші товариші охоче підтримали. А зараз цей колектив бореться за звання комуністичного.

Я особисто працюю шофером. Де б я не був з машиною, ніколи не забуваю, що я секретар. Цікавлюсь життям, роботою, особистими справами комсомольців. Звичайно, не завжди вдається з кожним зустрітись. Та в цьому й потреби немає, коли всі несуть відповідальність за певну ділянку роботи, коли в комітеті справжній активіст, коли первинна організація працює під повсякденним керівництвом партійної організації.

Хочу порадити Раї Вітько: будуй свою роботу спільно з парторганізацією. Там завжди знайдуться товариші, які порадять, допоможуть. Якщо поруч комуністи, якщо вони по-діловому вишкають у життя комсомольської організації, успіх у роботі забезпечений.

Олександр ХІРСА,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Сталіна, Знамянського району.

Гучні обіцянки

ДОТЕПНИЙ хлопець секретар Новопраського райкому ЛКСМУ Леонід Білко. Можливо б довго довелось шукати слово, щоб найточніше передати становище з виконанням зобов'язань по крлівництву, яке склалось у районі. Та Леонід виручив.

— Відносно кролів, — говорить він, — у нас тихенько.

Але «тихенько» було не завжди. У січні, коли зобов'язання брали, був тут великий галас з цього приводу. Виростити 25 тисяч пухнастих звірків взялися комсомольці району.

Важко тепер гадати, з чого саме виходили, беручи такі зобов'язання. Можливо, прикинули, що, коли один кролевод, комсомолец Віктор Скрипка з Нової Праги, вирощує по тисячу кролів, то гуртом можна легко осилити і 25 тисяч. В усякому разі, слова були запальними, переконливими, тонули в бурі оплесків.

Минає час. А в Новопраському райкомі комсомолу з тих пір про кролів і словом не обмовились. Не згадувалось ні про закуплення кролематок, ні про посилку молоді на кролеферми.

Через півроку підвели підсумки такої «діяльності» й за голови взялись: лише чотири тисячі кроликів у районі. Мимоволі прикинеш у такій ситуації.

— Голови колгоспів у нас такі, що не йдуть назустріч, не підтримують, — скаржаться райкомівці.

Та підтримувати, власне, нічого. Справа в тому, що тт. Стоян і Тараненко, голови колгоспів імені Калініна та імені ХХ з'їзду КПРС, вирішили не допускати

Виростають скирти

На скиртуванні пожнивних решток у колгоспі імені Димитрова, Вільшанського району, трудиться переважно молодь. Ось комсомолец Григорій Кошик підводить свого «Владимирца» до крайньої купи соломи, з ходу вправно піддає її волокушею і суне аж до другого кінця поля. А там виростає ожеред.

Волокушу обслуговують молоді колгоспниці з ланки комсомолки Ніни Іванової. Маруся Величко й Валія Неделкова підхоплюють кінець дратяної сітки і обводять нею копицю.

Юнак включає швидкість, піддає газу, і тонна соломи сунеться до ожереда. Тут скиртоправи вміло виводять його. Їх робота, мабуть, найвідповідальніша: не кожен зуміє класти суху соломку так, щоб вона не замочка, не заваллялася. Тому-то цю справу виконують досвідчені колгоспники І. І. Радченко та С. В. Савенко.

Та комсомольці вирішили: хай і наш, молодіжний скиртоправ буде! Така честь випала Василю Сарданову. Юнак кмітливий, він пильно придивляється до роботи своїх вчителів-переймає їх майстерність.

О. ГАЙКО.

ГОСПОДАРКА

ПТАШИНОГО ЦАРСТВА

ЗА ТИХИМ водянним плесом — високий зелений берег. А на цьому, нижчому, білі-білі хмарки осіли. То пташине гелогливе сімейство — тисячі качок, яких доглядає пташниця радгоспу «Сагайдак» Марія Лисенко.

Марія рано пішла працювати, навіть середню школу закінчити не встигла. Трапилось так, що мати тяжко захворіла, а брат і сестра ще вчилися.

пухнастого племені у свої володіння, наслукавшись розповідей П. М. Бєвза. В колгоспі імені Карла Маркса, який він очолює, за рік «чисті збитки» від кролів становлять 3.556 карбованців, які затрачені на обслування кролеферми і 405 трудоднів, нарахованих за догляд кролів. Майже рік лежить у колгоспі будівельний матеріал для спорудження крільчатника. А тим часом розташовані в земляниці кролі гинуть від захворювань, приплід поїдають шурі. Отож за рік поголів'я зросло аж на... вісім кролів. Хто ж після цього зуміє переконати голів правління в тому, що кролі — це вигідна, прибуткова справа? В районі немає жодного прикладу, на якому можна було б довести це.

Правда, непогані справи з кролівництвом в артілі «Радянська Україна». Шкода лише, що заслуги комсомольців в цьому нема ніякої, бо ініціатором створення ферми був ветфельдшер т. Коновал, вже немолода людина.

В райкомі нам охарактеризували, як одну з кращих, кролеферму колгоспу імені Кірова. І ось ми в Світлопільці. Кролями тут

відає літня жінка Федора Герасимівна Рожнова.

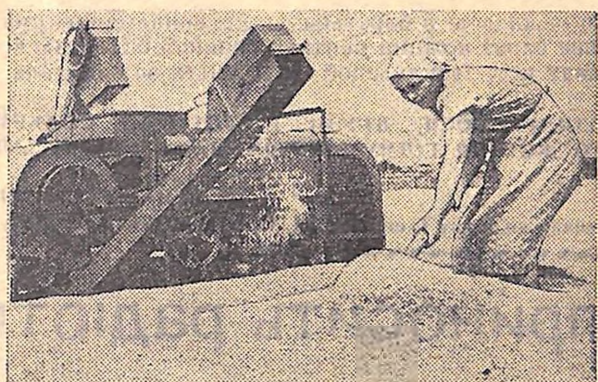
— Гинуть качки, як ті мухи, — каже вона, невелике позираючи на своїх вухастих. — Я, правда, не дуже розуміюсь в тому, як з ними доглядати, а воно ж така тендітна істота. Та й тісно їм тут — від задухи гинуть. Лише 180 штук залишилось. Скільки здади, питає? В цьому році ще нічого, а пізніше штук сімдесят можна буде злати.

Що й казати, підводять кролі стареньку. А вона ж, сама того не відаючи, комсомольців підводять.

Біди можна запобігти. У колгоспі є і приміщення вільне, просторе, яке треба лише злегка відремонтувати, можна і клітки поробити, і про свіжі корми для тварин подбати. Треба тільки, щоб взяли за це світлопільські комсомольці, щоб допомогти бабусі Федорі, якій на старість довелось комсомольські зобов'язання виконувати.

Погані шефи у кроликів, яким випало на долю жити й плодитись в Новопраському районі. Скажемо прямо — не шефи, а базіки. Слова у них гучні, обіцянки багаті, а діла — куці, з кролячий хвіст.

Т. БОДНАР.

У першій бригаді колгоспу «Більшовик», Маловисківського району, добре працює на очистці зерна комсомольсько-молодіжний ланка Галини Шевченко. В ланці — 13 чоловік. Дівчата вже очистили і відправили на елеватор 2.265 центнерів зерна.
На знімку: комсомолка Віра **КАРБІВНИЧА** на очистці зерна.
Фото **В. КОВПАКА.**

Секретарі первинних організацій відповідають Раїсі ВІТЬКО

Коли поруч комуністи

Досвід комсомольської роботи у мене невеликий. Не було коли його набути — лише в 1959 році повернувся з армії, а незабаром обрали мене секретарем. Однак вважаю, що можу дещо порадити Раї Вітько, відповідати на частину питань, що хвилюють її.

Пише Рая, що місячний план, який складає їхній комітет, часто не виконується. У нас такого не буває. План роботи складаємо спільно з партійним бюро колгоспу. Погім на засіданні комітету призначаємо відповідальних за виконання окремих з намічених заходів. Прагнемо робити це так, щоб жоден комсомолец не був у стороні, щоб кожен мав доручення. А справ цікавих у нас вистачає на всіх.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
31 липня 1960 р. 2 стор.

Наприклад, погано працювали у нас гуртки художньої самодіяльності. З ініціативи комітету комсомолу створено раду клубу, куди ввійшли комсомольці, що вболівають за цю справу. І все пішло на лад. Аматори сцени по-належному організували свою роботу, а під час сівби виїжджали з концертами в поле. Є серед молоді такі, що вміють і бесіду провести, газету чи книгу в колі колгоспників почитати, недільник організувати. Гадаю, що така ж молодь і Рая оточує.

Ведемо облік доручень. Члени комітету перевіряють їх виконання. Бюро первинної парторганізації, в свою чергу, регулярно заслуховує мій звіт про роботу комсомольської організації. Комуністи радять, вчать, а в разі потреби і гостро критикують.

З другого боку, партійна організація і правління сільгоспартії йдуть нам

— Треба комусь і сім'ї допомогти, — подумала дівчина, — а школу потім закінчу, вечірню тільки.

Приїшла на ферму, а там дали їй у володіння дві тисячі качок-несучок. Тут і розгубитись не важко — спробуй впоратися з цим неспокойним, метушливим птаством. Та це й качки породисті, пекінські. Треба знати, як доглядати їх. А для цього вчитись потрібно. Читала Маруся про досвід пташників, а найбільше на практиці, у Євгенії Семенівни Лапінської — кращої пташниці радгоспу, вчила ся. А та не скупилась, ци-

втомна, вперта. Марія навчилася не лише до скід сонця вставати. Вона вміла таке «меню» своїм качкам складати, що росли вони міцними, неслись часто. Б-раціони вклучала і концентрати, і моркву, і пророщене зерно.

Щедро винагороджували пернати за таку турботу. Видною людиною стала в радгоспі молода пташниця. Ім'я її занесли в «Книгу трудової слави», а далі й депутатом районної Ради обрало. Турбот у Марії по двоїлось. Вона до того ж ще й член бюро радгоспного комітету комсомолу, член обкому комсомолу.

250 тисяч качок зобов'язалися відгодувати робіт-

К. КЛИЩ,
Устимівський район.

На знімку: пташниця Марія **ЛИСЕНКО.**
Фото автора.

2. ПЛОДИ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ІНІЦІАТИВИ

НАМ довелося побувати у багатьох селах Голованівського району, і в кожному з них бачили десятки нових культурно-побутових об'єктів і господарських будівель, які споруджені руками енергійних сільських комсомольців і молоді. Багато цікавого розповів нам секретар райкому ЛКСМУ Володимир Бабій про невичерпний ентузіазм молодих будівельників, які звели приміщення Свирнівської середньої школи.

Або взяти, наприклад, колгосп імені ХХ з'їзду КПРС. На власні кошти тут звели Будинок культури, корпуси міричної школи та сільської лікарні на 30 ліжок, четверо типових дитячих ясел, в селі відкрито нову чайну.

Широке будівництво — лише одна з багатьох рис того нового, що яскраво характеризує потяг трудівників села до культури, кращого побуту.

КОМСОМОЛЬЦІ оголосили будівництво культурно-освітніх закладів в районі комсомольськими будовами. Райком ЛКСМУ, постійна комісія, створена при районному комітеті, проводять велику організаторську роботу по керівництву змаганням комсомольців на спорудженні закладів культури.

За їх наполяганням у минулому році питання про хід будівництва обговорювалося на сесії районної Ради депутатів трудящих. З співповіддю виступив секретар райкому комсомолу. Дісталось тоді керівникам Перегонівського цукро-

комбінату за клуб Полонинського відділка радгоспу. Його будівництво затягнулося на кілька років і лише тепер закінчено. Тільки після критики на сесії районної Ради розпочато будівництво клубу в селі Крутенке, зроблено капітальний ремонт Роздільського сільського клубу.

Члени райкому висвітлюють хід будівництва в пресі, ставлять відповідні питання перед правліннями колгоспів, сигналізують про недоліки в райком партії. Правда, не завжди прислухаються до голосу комсомольців. Трапляються і такі керівники, які на словах підтримують ініціативу молоді, а на ділі нічого не роблять, щоб здійснити задумане.

Характерний такий приклад. У колгоспі імені Чкалова клуб розміщено в обшарпаному сараї. До речі, тут же знайшли притулок бібліотека та контора правління артілі. На кожних зборах колгоспники вимагають збудувати клуб. Два роки тому комсомольці організували кілька недільників, вирили котлован, заклали фундамент, завезли камінь. Торік будували приміщення для худоби, а на будівництві клубу ніяких робіт не проводили.

У ЦЬОМУ році комсомольці заготовили ліс, завезли черепашник. Та правління колгоспу (голова Д. Ф. Шаповал) перевів будівельну бригаду на інші роботи, а з будівництвом не квапиться: мовляв, ще встигнемо. Обурені таким ставленням голови комсомольці, знають про це в

райкомі комсомолу, та «віз і нині там».

Збудовано клуб у колгоспі імені Енгельса, та досі не вирішено питання з покрівлею. Є й інші упущення. У селі, наприклад, ніде не зустрінеш перукарні. Мало швейних і шевських майстерень, в багатьох селах району немає лазні.

Семирічним планом культурного будівництва передбачено, щоб кожний колгосп району мав хороший культурно-освітній заклад. Це дуже добре. Хочеться ширше вірити: буде так, як намічено. Та, крім цього, потрібно, щоб у кожному селі був комплекс культурно-побутових закладів: школа, клуб, бібліотека, дитячі ясла, радіовуз, стадіон, перукарня, лазня, чайна, кімната для приїжджих, дитячий кінотеатр, щоб у кожному селі горіла «лампочка Ілліча». Тоді назавжди відійде в минуле віджиле поняття про село, в центрі якого маячила церква, будинок попа або поміщика.

Голованівський район по праву називають оазисом серед степу. Справді, які тут прекрасні, мальовничі місця! Густі кучеряві ліси, ріки Сіноха, Ятрань, Буг... Заїдьте в будь-яке село, і самі побачите, що воно потопає в зеленому ярсті, день-у-день змінює своє обличчя.

ЮНАКИ і дівчата з великою пристрасною продовжують комсомольський похід за культуру. Вони не тільки будують культурно-освітні установи, а й послідовно турбуються про всемірне задоволення духовних запитів людей, про їх життєві зручності.

І, коли після багатьох зустрічей з молоддю, відіжджаєш з району, проймаєш ширшою шапою до скромних сільських трудівників, які уже сьогодні готуються жити при комунізмі. І чи не найповніше їх діла і задуми виражені в словах відомої пісні:

«Я сміюсь на повні груди,
Радію, мов дитя.
Перетворюють в нас люди
І край свій, і життя...».

П. ДМИТРЕНКО.

А з чого його починати? В школі кіномеханіків головним чином проходили теорію, практикувалися мало, та й то на старій апаратурі.

На допомогу прийшов журнал «Кіномеханік». В ньому дівчина знаходила відповіді на всі незрозумілі питання. Він став її порадником і другом. Поступово Марія оволодівала складною спеціальністю.

Дівчина добре розуміла, що високоякісно демонструвати фільми — тільки повлини справи. Потрібно було оволодіти мистецтвом роботи з глядачем. І молодий кіномеханік уперто, наполегливо вчилася цьому мистецтву.

У селі Захарівка якось довелося почути таку розмову:

— Кажуть, добра картина «Нормандія—Німан», — говорив прибулий на канікули студент. — Але через дощ не доведеться побачити.

— Не знаєш ти ще нашої Марії, — заперечував йому співрозмовник. — Вона в будь-яку негодю добереться.

І справді, в обслуговуванні пеню селом М. Гавриленко вела постійний день кінопоказу. Тому глядачі заздалегідь знають, коли і який фільм буде демонструватися.

Нічого гріха таїти, кіномеханіки вдень не дуже переробляються. Привезуть з райцентра нову картину і займаються своїми справами. А Марію Гавриленко ви

Кожному загонові —

ВОЖАТОГО-ВИРОБНИЧНИКА

Мине небагато часу, і гостинно відчиняться двері просторих класів, до яких після літніх канікул, чудового відпочинку зайдуть тисячі наших школярів. І як хороше було б, якби в цей же час в кожний піонерський загін в перші дні нового навчального року прийшов вожатий-виробничник — посланець комсомольської організації підприємства, установи, колгоспу.

Я працюю загоновою вожатою вже не перший рік. Скажу відверто: копітка й нелегка це робота, але вона приносить справжнє задоволення, коли бачиш, що твої вихованці стають дружнішими, починають краще вчитися, ширшає коло їх інтересів. Її можна полюбити, якщо навіть ти

не маєш наміру стати вчительком.

У мене теж зовсім інша мрія. Але я обов'язково знову прийду в мій, уже тепер шостий «Б» клас середньої школи № 2 імені Горького. Минулий навчальний рік приніс моїм піонерам справжню дружбу з колективом комуністичної праці електроапаратної дільниці Олександрійського електромеханічного заводу, де я працюю. Піонери були частими гостями в цеху, а робітники — у школі. Зав'язалася міцна дружба. На збори загону, бесіди, як правило, запрошувались робітники. Спільно організували ве-

селі вилазки за місто, культпоходи.

Багато корисного принесло змагання між ланками загону за вимпел, який піонерам подарувала краща бригада дільниці. Робітники завжди цікавилися шкільними справами своїх юних друзів, ті, в свою чергу, з великим інтересом знайомилися з виробництвом.

Я глибоко переконана в тому, що діти завжди проймаються повагою до вожатою, якщо відчують, що він їхній ширший товариш, порадник, друг. А це буде при умові, якщо комсомольські організації, міськомком і райком ЛКСМУ вже тепер розпочнуть підбирати кадри для піонерської роботи. Багато залежатиме також від підготовки вожатих. Вони мусять добре ознайомитися з історією піонерської організації імені В. І. Леніна, з досвідом кращих піонервожатих-виробничників свого міста, області, з елементарними основами педагогіки, обов'язково знати нові пісні, танці, займатися спортом.

Ось тут-то й можуть допомогти семінари, які треба провести в комсомольських організаціях при міськомкомах і райкомкомах комсомолу.

Галина ТИМОНЮК,
робітниця електромеханічного заводу.
м. Олександрія.

Скхара із Седнівки

МОЄ відрядження закінчувалося, коли в готель прийшла група комсомольців колгоспу імені Карла Маркса. З ними і їх секретар Юрій Склярченко.

— Молодь доручила нам, — хвилюючись сказав Юрій, — довести до кінця одну неприємну справу.

— Яку?
— Позавчора на зборах вирішено написати до газети статтю про одного хлопця з міщанськими замашками. Хочете, познайомимо вас з ним.

... Кілометрів сім подолали швидко. Ось і одна з тих вулиць села Седнівки. Поз новенький мотоцикл проходимо на подвір'я. Господарі зайняті перебудовою хати. Серед працюючих — рудий здоров'яга з дещо знахабнілим поглядом очей.

— Знову прийшли?... — промигив він невдоволено.

— Як бачиш, Анатолію, непокоїть нас твоє життя-буття.

— Власне, вас, мабуть, цікавить Віра, а не я.

— Доля вас обох.
— Це моя справа.

— А все-таки розкажи. Довго і нудно розвивав Мотренко свою нехитру філософію.

Повернувшись з армії, він «покохав» Віру. Тоді вона працювала дояркою. Проста, скромна дівчина (головне — робота) здавалася підходящою парою.

Анатолій все ж мріяв «перевиховати» Віру, зробити її слухняною, економічною хазяйкою, зважив усі «за» і «проти»: красива — так, хліба немало заробила —

факт, чепуренько одягнена — цього вже мені досить. Лише батьки застерезливо попереджали:

— Дивись, синку, добре, бо один раз справляємо весілля, немало ж бо витратити доведеться.

Син добре засвоїв ці настанови і після весілля дав волю своїй скупій натурі.

З'їли на свято — економ у будні. Такий вже закон у Мотренків. На другий день після весілля Анатолій кинувся мітити хліб, яйця, важити сало... «Ні, дружина мене не зуміє об'їсти, — міркував молодий скнара, — хай же заробить, щоб брати, коли захоче і що захоче. А поки годуватиму видавцем, по нормі».

Старі Мотренки не могли намілюватися своїм дитяком.

Минали дні. На невістку все більше сипалися нарікання: там не так стала, там не так щось сказала. Дріб'язкова придирливість господарів ставала все знахабнішою.

Не догодила молода дружина ще й тим, що не може користуватися пральною машиною (з ким такий гріх не буває). То не так приборала постіль, а якось несмачно приготувала картоплю.

— Псуєш харч, невіро! — гримнув п'яний Мотренко, і важка п'ятірка залишила синці на обличчі дружини.

Ще більший гнів викликала у Анатолія звістка про те, що Віра з подругачи хоче поїхати до райцентра, подивитись виставу.

— Вона по театрах, а ти за неї тут думай...

Так почалися ревнощі. Природно, Віра не могла довго терпіти таких принижень її людської гідності. А чоловік не вгамувався і довів дружину до того, що вона першою вивила: «Краще розлучитися».

— Ага! Цього мені й треба, — вигукував Мотренко. — Тепер вволю погуляю. А за прожите стягну грошики.

Він урочисто вручив Вірі рахунок (один примірник якого зберігся в комсомольській організації). У вступній частині цього рахунку він вимагає повернення того, що надаровано на весіллі. Ось що пише ця духовно спустошена молода людина:

«П'ять метрів байки (вийде двоє штанив) — 60 крб., чотири метри ситцю (плат-

тя) — 32 крб., два трико (труси) — 36 крб., дві сорочки (прості) — 32 крб., одна пара чобіт, кирзових — 110 крб., одна пара гумових чобіт — 80 крб., одна пара шкіряних туфлів — 150 крб., шкіряні босоніжки — 80 крб., балетки прості, прорезинові — 25 крб., туфлі парусинові — 45 крб. і т. д., і т. п.

Якось не по собі, моторошно стало на душі, коли я читав оцю безглузду писанину, від якої так і тхне цинізмом, дріб'язковістю. І це пише молода людина, яка носить у кишені комсомольський квиток.

Недавно питання про поведінку Анатолія розглядалося на комсомольських зборах.

— А навіщо мені з нею жити, дітей все рівно від неї не діждешся, — голосливо рознімався він.

У цього розбещеного типа, бачите, випадіння пам'яті. Він забув, як його дружина говорила про те, що чекає дитину.

Правильно зробили комсомольці артілі, що виключили Мотренка з лав комсомолу, а правління звільнило з роботи. І хоч він фактично понівечив життя Віри, все ж позначити очі у Сірка не збирається.

Тепер Анатолій зачастив до райцентра, оббиває пороги райкому комсомолу, доводить свою «невинуватість». Коли ж йому пропонують зійтись з дружиною і жити по-людському, цей обиватель відповідає:

— Ще подивлюся, ми ж розійшлися по-хорошому, без суду. Отож і не підганяйте мене, а трохи погуляю, а тоді...

Стережіться, дівчата, Анатолія! Не вірте йому!

В. БОНДАР,
спецкор «Молодого комунара».

Устимівський район.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
31 липня 1960 р. 3 стор.

На знімку: члени будівельної бригади колгоспу імені Леніна, Голованівського району, (зліва направо) Євген БЕРЕЗНЮК, Борис КРАСНОПОЛЬСЬКИЙ, Василь КАГЛЯК і Анатолій КУЧМІЙ.

Фото В. КОВПАКА.

Коли на тебе чекають

— Партачі! Світло, партачі! — маленька худорлява дівчинка заклала два пальці в рот, і пронизливий свист пролунав у залі для глядачів.

Мати аж зашарілася від сорому.

— Негідне дівчисько! Хто тебе вчив так поводити себе в кіно?

— А чого ж він партачить! — виправдовувалась Марія. — Не вмів працювати, хай не береться. От подивися, який я буду кіномеханіком.

Чи було то заповітною мрією, чи просто дитячим бажанням — як знати, Тому ні дочка, ні, тим більш, мати не надали серйозної уваги згоряччому сказаним словам.

Може й дійсно ніколи б не стояла Марія Гавриленко за кіноапаратом, коли б не її подруга Віра Руденко. Прибігла якось ввечері (Марія саме готувалася до останнього екзамену за семирічку). Протягнула сіруватий аркуш паперу:

— Умови вступу до Одеської школи кіномеханіків. Давай вступимо?

— Зовсім з глузду з'їхала, — розсердилась Марія. — Та хіба це робота для дівчат?

— Нічого ти не розумієш. Кіномеханік — чудова професія. Завжди серед людей, завжди потрібна їм. Приїдеш з пересувкою, а на тебе вже чекають: «Маріє Софронівно, яку картину привезли? Маріє Софронівно, а про що вона?» А до того ж, — Віра хитро посміхнулася, — щодня будеш дивитися новий фільм.

Умовила...

Закінчивши навчання в Одесі, Марія повернулася в рідний Рівнянський район.

— Ну, здрастуй, кіномеханіку, — зустрів її заступник завідувачого районним відділом культури О. П. Соколенко. — Значить, приїхала? Дуже добре. Дамо тобі три села: Захарівку, Михайлівку і Нерубайку. Завтра починай працювати. Починай! Легко сказати!

РІЗКИЙ вітер шугає у верховітті кленів, трипоче ніжне листя прибережних верб водоймища. Жодної людини: холодно. Тільки біля морського клубу чути дитячий гомін, поскрипування весел.

— Ну, козаки, всі прийшли? — запитує у дівочу

МАНІТЬ

ри інструктор групи юних моряків Тимофій Прокопович Астахов.

ХВИЛЯ МОРСЬКА...

— Всі-і-і! — хором відповідають хлопчики.

— У шлюпку зайти!

Дівчора, обганяючи одне одного, займає місця у шлюпці.

— Весла на воду!

— Шабаш! Рангаут ставити!

Рвонув вітер, загойдалася шлюпка на хвилях і все швидше і швидше попрямувала вздовж берега водоймища.

— Через кілька днів ця дівчора одержить посвідчення юних моряків. — пояснює нам заступник начальника морського клубу Леонід Миколайович Ракін.

— Серед них є і бобринчани, і олександрійці, і маловисківці...

— І чому вони навчилися?

— В'язанню морських вузлів, ходінню під парусом, прапорцевому семафору...

Розмовляючи з Леонідом Миколайовичем, ми довідалися, що у морському клубі вперше в цьому році почав культивуватися підводний спорт. Якоюсь шевизмкою працівник клубу Олексій Михайлович Вовк показав хлопцям апарат, дещо схожий на протигаз.

І розпочалися теоретичні заняття. Юнаки після зміни завертали у морський клуб; вчилися прилашту-

вати до ніг ласті, слухали настанови тренера, з нетерпінням чекали весни...

МИ СТОЇМО з Олексієм Михайловичем на березі водоймища.

— Дивіться, — показує він рукою на воду.

Ми спочатку нічого не помічаємо, а через якийсь час стає помітно над хвилями кінець білої трубки.

— Що це?

— Володя Ільченко...

Ось над поверхнею води з'явилася чубата голова з пристроєм для підводного плавання.

Олексій Михайлович легким помахом руки поманув хлопця на берег.

Грають бронзові мускули, на ногах зеленіють масивні ласті, які нагадують плавиці гігантських жаб'ячих лапок.

— Двадцять вісім підводників, — сказав Олексій Михайлович, помітивши, що ми починаємо раху-

вати. — Незабаром плануємо провести змагання. Зовсім поряд зафурчав мотор.

— Пройдемо до скутеристів.

НЕВЕЛИЧКА майстерня. На спеціальних столяках — моторні човни, скутери. Біля однієї машини, яка своєю формою дуже схожа на ракету, пораяється слюсар-модельник заводу «Червона зірка» Валерій Добровольський.

— Наш красень, — гладить рукою по мотору скутера Олексій Михайлович.

— Хлопці самі сконструювали.

— Хіба тільки «Ракету»? — втручається у розмову Валерій. — Он ще стоять скутери, які ми побудували власноручно.

— А коли тренування на оцих посудинах?

— Зараз починається...

Через кілька хвилин біля нас з рокотом проносилася скутери. Олексій Михайлович уважно слідував за кожним з них.

— Зверніть увагу на перший. На ньому — другорозрядник Валерій Хитрий. Велике майбутнє у хлопця — йому тільки сімнадцять років.

— А скільки всього членів у клубі?

НАШ ФОТОКОНКУРС

КРЕМЕНЧУК ГЕС БУД. Центральна магістраль селища Хрушов — вулиця Леніна.

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ!

РЕДАКЦІЯ газети «Молодий комунар» оголошує конкурс на кращий фотознімок. Надіслані знімки повинні відображати найцікавіше, що найбільш повно і яскраво характеризує трудові діла нашої прекрасної молоді, будні нашої славної семірички. Вони повинні розповідати і про побут, навчання, культурний відпочинок молодих робітників, колгоспників, студентів, учнів.

На своїх сторінках газета веде рубрику «З фотоапаратом по області». Отже, можна надсилати фотознімки новобудов області, хороших мальовничих місць, історичних пам'яток та ін.

Фотознімки, надіслані на конкурс, необхідно супроводжувати підписом, в якому вказати тему, прізвище, ім'я і по батькові автора, місце роботи та домашню адресу.

Розмір — не більший 9x12.

За найкращі фотознімки встановлені премії. Конкурс проводиться з 1 серпня по 20 жовтня цього року.

Редакція запрошує всіх юнкорів, читачів, фотолюбителів взяти участь у конкурсі.

Матеріали надсилайте на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Редакції газети «Молодий комунар». На фотоконкурс.

— Зараз навчається у нашому клубі близько 440 юнаків і дівчат. Тільки за цей рік прибуло біля сотні молодих робітників, школярів.

— Я радий, що їх манить хвиля морська.

В. ЮР'ЄВ.

Нижче своїх можливостей

Черкаський «Колгоспник» і кіровоградська «Зірка» — старі суперники. До останнього змагання, яке відбулося 28 липня, команди тричі зустрічалися між собою в іграх на першість Радянського Союзу з футболу серед команд майстрів класу «Б». Спортивна доля так і не визначила сильнішу серед цих команд. Одна перемога, одна нічия і одна поразка — ось результати «Зірки» і «Колгоспника» в зустрічах між собою.

Змагання почалося атаками місцевих футболістів. Але п'ятірка нападу «Зірки» ніяк не може налагодити гру. Вони перетримують м'яч, неточно пасують один одному. Дуже пасивний Катков. Взагалі кіровоградці занадто спокійні, в їх діях не почувается волі до перемоги.

Черкаські ж, навпаки, грають широким фронтом. На дев'ятій хвилині першого тайму наступає розв'язка. Мазаєв, одержавши передачу від свого партнера, швидко пройшов по лівому краю, красивим фінтом обійшов захисника

«Зірки» і сильним ударом під верхню планку забив гол у ворота місцевих футболістів.

Кіровоградці кидаються в атаку. На протязі 20 хвилин вони подають 5 кутових на ворота «Колгоспника». Однак, удари Каткова, Калашнікова і Петрова не точні.

Лише за 6 хвилин до кінця першої половини змагання комбінація Кравченко — Петров — Кравченко досягає мети — 1:1.

У другому таймі картина майже не змінилась. Футболісти «Зірки» продовжують перетримувати м'яч, неточно б'ють по воротах. Заміна Зарудного Гудаківським нічого істотного не дала.

Матч закінчився внічию з рахунком 1:1. У цьому змаганні «Зірка» виступила значно нижче своїх можливостей.

«Зірка» втратила дорожнечне очко і зараз перейде на четверте або п'яте місце в зоні.

Імперіалісти ускладнюють міжнародну обстановку СРСР і всі народи захищають справу миру

«Країни світового соціалістичного табору перетворилися в бастион боротьби всіх народів за незалежність і свободу, за мир на землі, і це, безсумнівно, є визначальною рисою сьогодення світу, в якому соціалізм, подібно до соціалізму, піднімається все вище, а імперіалізм занепадає».

Справедливість цього зауваження уругвайської газети «Популар» підтверджується рядом подій минулого тижня.

Правлячі кола західних держав, насамперед Сполучених Штатів Америки, намагаючись зупинити рух людства по шляху миру і прогресу, продовжують лінійно на погіршення міжнародної обстановки, загострення напруженості і підготовку нової війни. На з'їзді правлячої в Сполучених Штатах республіканської партії, скликаному у зв'язку з виборами американського президента, які мають відбуватися в листопаді, найвідповідальніші представники США закликали до посилення гошки озброєнь і розпалювання воєнної психози. «Головним завданням Сполучених Штатів, — заявив на з'їзді від імені керівництва партії сенатор Джадд, — є зиграш холодної війни».

У відповідності з такою настановою американські імперіалісти посилюють свої атаки проти справи миру і мирного співіснування. На заклики президента Ейзенхауера в США провадяться недавно так звані «тиждень поневолених країн», покликаний, за висловом чехословацької газети «Руде право», очорнити мирну працю народів країн Східної Європи. Американське військово-морське відомство вживає практичних заходів до озброєння Західної Німеччини атомними ракетами «Поларіс». Військова авіація США продовжує провокаційні обльоти радянських мирних кораблів у відкритому морі.

Липневий Пленум ЦК КПРС підкреслює, що Радянський Союз повинен і далі твердо і послідовно проводити ленінський курс на мирне співіснування держав з різним соціальним ладом, добиваючись мирного врегулювання спірних міжнародних проблем. Новим свідченням того, що наша країна проводить саме таку політику, є опубліковані в пресі послання М. С. Хрушова главам урядів Англії, Канади, президентові Франції і ваянським нота урядові США в питаннях роззброєння. В цих документах наш уряд знову наполягає на невідкладному розв'язанні питання про загальне і повне роззброєння і закликає західні держави сприяти розв'язанню цього завдання.

На протилежність цьому імперіалістичній кола Сполучених Штатів і союзних з ними західних держав дедалі більше викривають себе в очах міжнародної громадськості як вороги миру і душителі свободи пригноблених і колоніальних народів. Економічна блокада Куби, оголошена США, і підготовлювана ними відкрита збройна інтервенція проти цієї республіки яскраво характеризують збірне обличчя американського імперіалізму. Ганебну роль відіграють Сполучені Штати і в подіях у Конго: прикидаючись друзями конголезького народу, США разом з тим сприяють агресивним діям бельгійських властей проти молоді африканської республіки. Незважаючи на рішення Ради Безпеки ООН про виведення з Конго бельгійських військ, вони все ще залишаються на конголезькій території і сприяють відокремленню від республіки провінції Катанги, багатої на корисні копалини.

Але політика імперіалістичних сил суперечить інтересам усіх народів. Про їх настрої можна судити з подій, які відбулися за останній час в Італії і на Цейлоні.

Незважаючи на підступні хоріх імперіалістичних сил, міжнародні події розвиваються на користь миру і прогресу народів.

Д. КАСАТКІН.

ПЛАТА ЗА ВІДПОЧИНОК

ФЕЙЛЕТОН

У кожної людини є своя химерність. Одна — до безтями захоплюється футболом і може, наче хлопчиськом, кричати: «Суддю на пеніциліні!»; інша — всю ніч забиває «козла». Третя — цілий день сидить з вудочкою на березі річки, а по дорозі додому купує рибу в магазині.

Шождо Миколи. то він недолюблює Маловисківський Будинок культури. При одному лише згадуванні про це вогнище культури його починає трясти пропасниця.

Ще не так давно Микола був зайдлим театралом. Не пропуская жодного концерту, жодної вистави, а тепер... А втім, розповіді все по порядку.

В Малу Виску Микола приїхав на запрошення одного курортника по інституту. Дмитро радо зустрів друга: водив по місту, знайомив з товаришами. Все йшло добре, поки люб'язний господар не запропонував гостю піти на виставу самодільних м'ячів.

— Подивився, як грають. Не гірше, ніж справжній артист!

На своє нещастя, Микола

погодився. Пообідавши, друзі подалися до Будинку культури. Від зовнішнього вигляду приміщення приїжджому стало не по собі.

— Невже це і є Будинок культури? — ніяковіючи запитав він.

— Так, — ствердив Дмитро. — Та ти не лякайся. Микола озирнувся. Чекуючи початку вистави, глядачі сиділи на дерев'яних балках, бо лавок біля Будинку культури вдень з вогнем не знайдеш. Одні читали газети, інші, поклавши дошки на коліна, грали у шахи. Несподівано знялася курява, і все прийшло в рух. Почався справжній «шторм» фойе. Натоп став повільно заносити товаришів у приміщення. Коли наші герої досягли мети, на їх піджаках вже не було гудзиків.

У фойе набилось стільки людей, що важко було дихати. Піт заливав обличчя. Хтось сильно наступив Миколі на ногу. Він зойкнув.

— Виходить, це ваша нога? — здивувався сивий громадянин. — А я попросив пробачення у того хлопця. Хіба тут розбереш, чия нога...

На крики прибігли директор т. Кудря і завідувачі районним відділом культури т. Колечкін...

— Товариші, любі мої, — лементував Кудря. — Адміністрація Будинку культури просить вас поводити себе організовано. Ось ви, громадяночка в червоному платті, чого галасуєте? Пристунули? Подумаєш, яка тендітна! Що, що? Немає, чим дихати? Ковтайте повітря. І не робіть різких рухів. Скоро почнемо ремонт. Голова райвиконкому ще в жовтні минулого року пообіцяв.

— Обіцянка — цяцянка, — іронічно вимовив один з потерпілих. — А ви самі що робите для того, щоб ми могли культурно відпочивати?

— Що робимо? Даю пояснення: чекаємо. Чому власними силами не наведемо порядок? Де займатися гуртками художньої самодіяльності? Чому нема де почитати газету? Брудно і непривільно...

Товариші, товариші! Не всі сразу. Вас багато, а я один. Даю пояснення: шість кімнат для гурткової роботи ми переобладнали під

склади — там зараз лежать лісоматеріали. Газети приходять читати до мене в кабінет. А чому брудно і непривільно, запитаєте у прибиральниці — за це відповідає вона.

Нарешті відкрилася завіса. На сцені — юнаки і дівчата в барвистих українських костюмах. Вони сміялися над дурним головою, обдурювали п'яного Каленика. Раптом... пішов дощ. Він був настільки природним, що Микола навіть зааплодував. Глядачі обернулись до нього і обурено зашикали.

— Ти дивись, як гарно зробили дощ, — захоплено шепотів Микола на вухо товаришу. — Ніби справжній.

— Та то ж справжній і є. — озвався Дмитро. — Надворі йде дощ, а у нас стеля — теє...

А дія на сцені продовжувалась, незважаючи на атмосферні опади. В момент, коли мокрий Левко накрив Галю своїм капелюхом і клапаючи зубами, робив марні спроби освіднитися їй у коханні, шось важке вдарило Миколу по голові.

— Дмитро, — жалібно простогнав він. — Мене б'ють.

— Мабуть, шматок стелі відвалився, — спокійно констатував приятель. Це не загрозило. Вона м'яка...

— Волі! — тихо простогнав Микола і заплачив очі.

Наступного дня Микола поїхав. Тепер йому вже не загрожує небезпека бути живою похованим під обваленою стелею Маловисківського Будинку культури. А як же бути місцевим жителям?

П. БРОВЧЕНКО, М. БАРСЬКИЙ.